

DISCURS TASSO

Doncs sembla que m'han carregat el mort de fer el discurs! Mare... Y ara què faig!? Van i m'ho diuen a última hora, fa uns pocs minuts, perquè l'encarregat s'ha posat nerviós i no pot sortir. Podria això considerar-se un examen sorpresa? Perquè pareix un examen oral del mitjà, i jo el valencià... Pregunteu-li-ho als professors. Ells vos diran.

Però bé. Bon vespre, familiars i amics: Ens hem reunit tots ací... Uy, uy, uy... Una mica massa formal, no? Al diable. Benvinguts, pares, mares, amics i familiars al acte de graduació del curs de batxillerat 2016-2017.

Em sembla una mica fort dir aquestes paraules; i em costen d'assimilar. Ahir mateixa estàvem tots en aquest mateix saló d'actes, nerviosos pel nostre primer dia d'institut, esperant expectants a que el director digués els nostres noms per a alçar-nos i ajuntar-nos amb el que d'aquell moment endavant seria el nostre grup de classe.

Això va ser fa ja 6 cursos, que es diu prompte. Pareix mentida que haja arribat el dia que en eixe moment tan llunyà ens pareixia, el dia de la nostra graduació; l'avantsala de la fi de la nostra educació secundària. Encara veig proper l'acte de quart d'ESO, quan ens vam adonar de que començàvem el batxillerat el curs següent, de que només ens quedaven dos anys entre aquestos murs. Però ara.. Què ens espera ara?

Per a molts de nosaltres, la temuda selectivitat, (la qual esperem poder afrontar sense cap temor amb la canya que ens han donat aquestos anys). Però també és cert que no tots tenim la universitat com objectiu. Sembla que els nostres camins es separen irremediament. I sí, es un motiu de tristesa, dir adéu a tots els bons moments que hem passat junts baix el sostre del Penyagolosa (i als que no ho han sigut tant), a totes les rialles, les excursions, les bromes, les classes en les quals ens passàvem l'hora parlant (per a desgràcia del professor), i a les reprimendes per no haver fet els deures.

Però, per damunt de tot es dir adéu a persones amb les que has passat la major part de la teua adolescència, amics, mestres, companys de classe que d'una manera o altra han tingut un impacte

en el teu procés de creixement, en la teua vida, tant positiva com negativament. Independentment d'això, tot ha servit per a fer-nos les persones que hui en dia som.

Tot i que no ho parega, i encara que tinguem tota una vida pel davant, ja no som aquells nens petits que van matricular-se en primer de la ESO fa uns anys, sinó un grup de joves amb ganes d'eixir a superar tot el que se'ns pose pel davant.

Pot ser siga la fi d'una etapa, i pot ser molts de nosaltres mai ens tornem a veure, però una cosa es segura, tot allò que ha ocorregut els darrers anys ningú ens ho podrà llevar. Només em queda desitjar a tots els meus companys la millor de les sorts en el futur, i als mestres presents que arriben bones generacions d'alumnat, sabent que cap serà millor que la nostra. ¡Moltes gràcies!